

Kazanie św. Piotra w dniu Pięćdziesiątnicy

Lekcja z Dziejów Ap. 2:21-39

„I stanie się, że ktobykolwiek wzywał imienia Pańskiego, zbawiony będzie” – Dzieje Ap. 2:21.

Lekcja niniejsza to jedna z najciekawszych, ponieważ obejmuje w sobie znaczny obszar Prawdy. Apostołowie, stosując się do polecenia Pańskiego, czekali w górnym pokoju na błogosławieństwa Pięćdziesiątnicy, potrzebne do uzdolnienia ich do wielkiego dzieła głoszenia Ewangelii, jako przedstawiciele i mówcze narzędzia Jezusa i Boga. Błogosławieństwo to, czyli duch św. spłynął na nich w pięćdziesiątym dniu po Pańskim zmartwychwstaniu, zgodnie z figurą starego Zakonu (3 Mojż. 23:15-21; 1 Kor. 15:20). Apostołowie dostąpili spłodzenia z ducha świętego, a wraz z tym – pewnych zewnętrznych manifestacji cudownej mocy, czego znowu mogli udzielać innym wiernym przez wkładanie na nich rąk. Te specjalne dary ducha dane były widocznie w tym celu, aby dopomagały do utwierdzenia Kościoła i do odznaczenia apostołów jako specjalnych przedstawicieli Bożych. Było ich wszystkich jedenastu aż do chwili, kiedy Pan wezwał św. Pawła, który „nie był podlejszym niżeli oni bardzo wielcy apostołowie” (2 Kor. 12:11). Apostołowie ci poprzez swoje nauki są z nami aż dotąd.

Chociaż później niektórzy biskupi mienili się też być apostołami, to jednak nie mieli do tego upoważnienia w Piśmie Świętym, nigdy nie posiadali owych pierwotnych cudownych darów; o nich sam Jezus powiedział, że to ich przyswajanie sobie autorytetu było fałszywe (Obj. 2:2). Z śmiercią apostołów i tych, którym oni dary przekazywali, przeminęło posiadanie tych cudownych darów i zastąpione zostało owocami ducha, rozwiniętymi znajomością, wiarą i posłuszeństwem.

SYNOPTYKA PIOTROWEGO KAZANIA

Apostołowie korzystając z daru języków, zaczęli przemawiać do zgromadzonej rzeszy Żydów, których w owym czasie świąt Pięćdziesiątnicy zgromadzonych było dużo w Jerozolimie, nie tylko mieszkańców Jerozolimy, ale i z różnych innych części świata, wielkie rzesze znajdowały się w tym mieście, aby zgodnie z wymaganiami Zakonu, chwalić Boga w świątyni. Z ubioru itp. apostołowie byli rozpoznani jako Galilejczycy. Wielkie więc zdziwienie ogarnęło słuchaczy, gdy

usłyszeli apostołów mówiących różnymi językami narodów okolicznych. Z początku niektórzy mniemali, że byli oni pijani i wymawiali tylko niektóre obce wyrazy, lecz po pewnym czasie przy każdym z apostołów zebrały się gromady słuchaczy i słyszeli ich mówiących ich własnymi językami. To nie tylko że zwróciło uwagę słuchaczy na apostołów, ale zademonstrowało Boską moc i poselstwu ich dodało większej siły. Główną treścią kazania Piotrowego było to, że Jezus, który został ukrzyżowany, powstał od umarłych i że obecnie wylał tę cudowną moc na swoich naśladowców. Wspomniał również proroctwo Dawidowe dotyczące zmartwychwstania Mesjasza. Proroctwo to brzmi: „Bo nie zostawisz duszy mojej w grobie (w „sheol”, w „hades”) – Psalm 16:10; Dzieje Ap. 2:25. Apostoł wykazał, że to wypełniło się w Jezusie, którego Bóg wzbudził od umarłych, lecz nigdy nie wypełniło się w wypadku Dawida, który dotąd spoczywa w grobie, oczekując poranku zmartwychwstania. Dawid jako prorok Boży przepowiedział w tym psalmie o zmartwychwstaniu Chrystusa Pana.

Tłumacząc te różne szczegóły, apostoł wykazał też sprawiedliwość naszego Pana, piękność Jego nauki, niegodziwość tych, co znienawidzili Go i ukrzyżowali bez przyczyny, a także iż cały naród żydowski był winny przed Bogiem, ponieważ oni wszyscy jako jeden lud znajdowali się pod Przymierzem Zakonu, a działalność ich przywódców ściągnęła winę i potępienie na cały ten naród. Trzy tysiące słuchaczy uwierzyło. Sprawa została tak wyraźnie przedstawiona, że zostali poruszeni i przerażeni w swych sercach i przejęci obawą i skruchą wołali: „Co mamy teraz czynić”? Odpowiedzią było: „Pokutujcie” – Bóg jest miłosierny, On wam przebaczy. Tłumacząc dalej sprawę, apostoł powiedział, że przywódcy ich popełnili tę zbrodnię w nieświadomości, że przeto Bóg łaskawie przebaczył ją tym wszystkim, którzy przyznają się do tego grzechu i prosić będą Boga o przebaczenie. Słuchacze w liczbie około 3 tysięcy uczynili to, poświęcili się Bogu i stali się naśladowcami Jezusa.

BOSKA ŁASKA WNET WRÓCI DO IZRAELA

Pismo Święte poucza, że naród żydowski z powodu odrzucenia i ukrzyżowania Mesjasza został odsunięty od łaski Bożej. Zbliży się jednak czas, że oni powrócą do tej łaski. Oczy ich były zaśmione już przez 19 stuleci, tak samo, jak i niemal wszystkich narodów całego świata. Mało było takich, których oczy wyrozumienia

zostały otworzone dla poznania Prawdy w tych sprawach. Św. Paweł potwierdza to, gdy mówi:

„Bóg świata tego oślepił zmysły niewiernych, aby im nie świeciła światłość Ewangelii chwały Chrystusowej” (2 Kor. 4:4).

Jednakowoż Bóg zapewnia przez proroka, że w słusznym czasie oczy ślepych, a uszy głuchych będą otworzone (Izaj. 35:5). Żydzi najpierw, a ostatecznie wszyscy inni dostąpią znajomości o Boskiej łasce w Chrystusie Jezusie. I wtedy od nich będzie zależeć świadomie przyjąć tę łaskę lub ją odrzucić. Ci, którzy ją naonczas odrzucają, będą gorszymi od wszystkich, którzy dziś odrzucają, ponieważ obecna niewiara wynika przeważnie z nieświadomości i przesądów. Gdy ludzie doprowadzeni zostaną do zupełnej znajomości, posłuszni i wierni dostąpią wiecznego żywota, gdy zaś ci, którzy łaskami i sposobnościami Tysiąclecia pogardzą, trwając w uporze i grzechu, pójdą na śmierć wieczną.

Względem Żydów w tym czasie przyszłym napisane jest, że patrzeć będą na Tego, którego przebodli i płakać nad Nim będą, a także iż wtedy Bóg wyleje na nich ducha łaski i modlitw (Zach. 12:8-10). Lecz to przywrócenie Boskiej łaski cielesnemu Izraelowi nie nastąpi prędzej, aż duchowy Izrael zostanie skompletowany. Badacze Pisma Św. wierzą, iż obecnie znajdujemy się w zaraniu nowej dyspensacji, że klasa Kościoła zostanie wnet dopełniona i uwielbiona z Chrystusem w Jego Królestwie i że w następstwie tego Boskie miłosierdzie rozpocznie swą działalność w stosunku do Żydów. Taką zdaje się wyraźna nauka św. Pawła w jego Liście do Rzymian 11:25-32.

PRZEKLEŃSTWO BĘDZIE ZDJĘTE

Innym dość ważnym szczegółem w lekcji niniejszej jest to, że piekło, do którego poszedł Jezus według słów apostoła (Dzieje Ap. 2:27) nie było miejscem ognia i mąk, ale był to grób, stan śmierci. Pamiętać nam trzeba, że to samo słowo – piekło – sheol, hades, czyli grób – używane jest w Biblii w zastosowaniu do całej ludzkoś-

ci. Wszyscy, dobrzy i źli – starzy i młodzi, mężczyźni i niewiasty, wszystkich narodów – zstępują do biblijnego piekła i według Pisma Św. śpią w tym piekle, czekając na poranek zmartwychwstania, na wzbudzenie wszystkich – nie wszystkich naraz, ale „każdego w swoim rzędzie”, czyli w swoim porządku (1 Kor. 15:23).

Pismo Św. wyjaśnia, że znajdujemy się obecnie w okresie nocy, w której Szatan jest „księciem tego świata”, a grzech i śmierć są panującymi. Lecz ono mówi też o nowej dyspensacji, o chwalebnym poranku nowego dnia, w którym Boskie błogosławieństwo przez Królestwo Chrystusowe spłynie na wszystkich, dając każdemu sposobność wiecznego żywota. Nie będzie to taka sama sposobność, jakiej teraz dostępuje Kościół, czyli nie będzie sposobnością ubiegania się o chwałę, cześć i nieśmiertelność na poziomie duchowym – ale sposobność powrotu do ludzkiej doskonałości i do wszystkiego tego, co było stracone w ogrodzie Eden, a odkupione na Kalwarii.

Tu warto zauważyć piękno wiersza 21 – naszego złotego tekstu. Śmierć Jezusowa gwarantuje, że wszyscy, którzy będą wzywać imienia Pańskiego w szczerości serca, zbawieni będą od grzechu i śmierci. Jest to gwarancja, że wszyscy zostaną doprowadzeni do stanu dostatecznego wyrozumienia, aby błogosławieństw tych pożądać i o nie się starać. Poganie jak i Żydzi, tak też olbrzymia większość ludności całego świata, nawet z krajów tzw. cywilizowanych i chrześcijańskich, nie ma uszu do słuchania ani serc do przyjęcia tych rzeczy w czasie obecnym. Tylko nieliczne jednostki pomiędzy narodów dostały dotąd tego błogosławieństwa i tylko ci uszli ze stanu nieprzyjaźni z Bogiem do społeczności z Nim; zupełnego zbawienia i uwielbienia do chwały, czci, nieśmiertelności i współdziedzictwa w Królestwie Chrystusowym dostąpią przy pierwszym zmartwychwstaniu. Następnie przez nich błogosławieństwo oświaty, znajomości i restytucji osiągnie każdego członka rodzaju ludzkiego, dając każdemu sposobność osiągnięcia żywota wiecznego we wszechświatowym Raju.

Watch Tower
R-5831 (1916 r.)
„Straż”